

9- CHUYỆN PHU NHÂN LỘC NỮ

Lúc Đức Phật ở trong núi Kỳ-xà-quật, thành Vương xá, Ngài bảo các Tỳ-kheo:

–Có hai pháp có thể khiến cho con người mau được làm người, trời, cho đến chứng Niết-bàn an lạc. Có hai pháp có thể khiến cho con người mau bị đọa vào ba cõi ác, thọ khổ não cùng cực.

Những gì là hai pháp có thể khiến cho con người mau được làm người, trời, cho đến chứng Niết-bàn an lạc?

Đức Phật dạy:

–Một là cúng dường cha mẹ, hai là cúng dường các bậc Hiền thánh.

Những gì là hai pháp mau bị đọa vào ba cõi ác, thọ khổ não cùng cực?

Đức Phật dạy:

–Một là tạo các điều bất thiện đối với cha mẹ, hai là cũng làm điều bất thiện đối với bậc Hiền thánh.

Các Tỳ-kheo bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, các việc thiện ác mau thành ấy như thế nào?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Thời quá khứ lâu xa vô lượng kiếp về trước, có nước tên là Ba-la-nại. Trong nước này có một hòn núi tên là Núi tiên.

Bấy giờ có một Phạm chí sống ở đấy, lúc đại tiện, tiểu tiện thường ngồi trên tảng đá, sau đó có tinh khí nhỏ xuống chỗ đi tiểu, con nai cái đi đến liếm vào tức thì mang thai. Khi đủ ngày tháng, nai kia bèn đến chỗ vị Tiên nhân sinh ra một người con gái đoan chánh, tuyệt đẹp, nhưng chỉ có đôi chân thì giống như chân nai. Vị Phạm chí đem về nuôi dưỡng đến lúc trưởng thành. Pháp của Phạm chí là luôn luôn thờ lửa, không bao giờ cho lửa tắt. Cô gái này vì còn nhỏ, không để ý nên để cho đồng lửa buổi tối bị tắt. Cô gái rất lo sợ Phạm chí tức giận. Lúc ấy, có các Phạm chí khác sống cách trụ xứ này đến năm trăm dặm. Cô gái liền chạy thật nhanh đến chỗ các Phạm chí kia để xin lửa. Các Phạm chí thấy dấu chân nàng, cứ mỗi dấu là có một bông sen lớn, họ yêu cầu nàng:

–Hãy đi quanh nhà ta bảy vòng, ta sẽ cho lửa. Lúc đi ra cũng phải đi quanh bảy vòng, không giẫm lên dấu chân cũ, hãy theo con đường khác mà trở về.

Nàng làm đúng như lời yêu cầu của những vị ấy, cho nên được lửa đem về.

Bấy giờ vua nước Phạm Dự đi săn, thấy chung quanh nhà Phạm chí kia có mười bốn lớp hoa sen, lại thấy hai đường có hai hàng hoa sen, cho là lạ mới hỏi vị Phạm chí kia:

–Ở đây hoàn toàn không có ao nước, tại sao lại có những hoa sen tuyệt đẹp như vậy?

Phạm chí thưa:

–Nơi trú xứ của vị Tiên kia có một người con gái đến chỗ tôi để xin lửa. Mỗi bước chân của cô gái này đều sinh ra một hoa sen. Tôi bèn yêu cầu: “Nếu muốn được lửa hãy đi quanh nhà ta bảy vòng, lúc trở về cũng phải đi quanh bảy vòng.” Do đó cho nên mới có bông sen mọc quanh nhà như vậy.

Nhà vua tìm theo dấu chân, đến chỗ của Phạm chí, muốn gặp cô gái. Nhà vua thấy cô gái diện mạo đoan chánh, hết sức vừa ý, liền thưa Phạm chí xin cô con gái ấy. Phạm chí liền dâng cho nhà vua cô gái này và nhà vua liền lập nàng làm đệ phu nhân. Cô gái ấy lúc bé được Tiên nhân nuôi dưỡng cho nên chịu ảnh hưởng, tánh tình luôn chất

trực, không hiểu những sự việc quái dị của phụ nữ. Về sau lúc có thai, tướng sư đoán:

–Nàng sẽ sinh một ngàn người con trai.

Người vợ lớn của vua nghe lời ấy rồi, trong lòng sinh đố kỵ, từ từ tạo kế độc, dùng ân sủng để chiêu dụ những người hầu cận của phu nhân Lộc Nữ, cho chúng tiền bạc, châu báu.

Bấy giờ Lộc Nữ đã đủ ngày tháng liền sinh ra một bông sen có ngàn cánh. Lúc nàng sắp sinh, đại phu nhân lấy vật dụng bịt mắt nàng để không thể thấy gì cả, rồi lấy một miếng thịt ngựa hôi thối thế vào đó. Bà lấy hoa sen ngàn cánh kia đựng đầy trong một hộp rồi cho người ném vào giữa sông. Sau đó bà mới mở mắt cho nàng và nói:

–Hãy xem vật do người sinh ra.

Nàng chỉ thấy ở đấy là một miếng thịt ngựa hôi thối. Nhà vua bảo người đến hỏi: “Nàng đã sinh vật gì?”, thì được trả lời: “Nàng chỉ sinh một miếng thịt ngựa hôi thối.” Khi ấy đại phu nhân nói với nhà vua:

–Đức vua đã bị mê hoặc, cô gái này do loài súc sinh sinh ra, nhờ Tiên nhân nuôi dưỡng cho nên nay mới sinh ra vật bất tường hôi thối như vậy.

Đại phu nhân của vua liền cách chức phu nhân của nàng, không cho yết kiến vua nữa.

Bấy giờ vua Ô-kỳ-diên đem các phu nhân thể nữ tùy tùng vui chơi ở vùng hạ lưu dòng sông, thấy cái lọng mây vàng từ phía trên dòng sông theo nước trôi xuống. Nhà vua suy nghĩ: “Dưới cái lọng mây này chắc chắn phải có vật thần.” Nhà vua bảo người đến đó xem thử là vật gì, thì thấy ở dưới đám mây vàng kia là một cái hộp, liền nhặt lấy mở ra trong hộp là một hoa sen ngàn cánh, cứ mỗi một cánh hoa có một cậu bé. Nhà vua đem về nuôi dưỡng, dần dần các cậu bé to lớn, tất cả đều có sức mạnh của đại lực sĩ.

Vua Ô-kỳ-diên mỗi năm thường cống nạp cho vua Phạm Dự. Vua tập hợp những vật dâng nạp lại, bảo sứ chuẩn bị đem đi. Các người con hỏi:

–Cha muốn làm những gì vậy?

Khi ấy vua đáp:

–Ta muốn cống nạp cho vua nước Phạm Dự.

Các người con đồng thưa:

–Cha chỉ cần một người con như chúng con thôi cũng có thể bắt sứ của các nước trong thiên hạ đến triều cống cho cha. Huống chi cha có tới ngàn người con mà phải cống hiến cho người khác sao?

Lúc đó ngàn người con liền đem quân binh đi đánh các nước, thứ lớp đi đến nước vua Phạm Dự. Vua Phạm Dự nghe có quân đến, liền chiêu mộ các người trong nước:

–Ai có thể đẩy lui quân địch như thế này?

Hoàn toàn không ai có thể làm được việc đó.

Lúc ấy đệ nhị phu nhân đi đến chỗ nhà vua nhận lời chiêu mộ, nói:

–Tôi có thể đẩy lui được quân địch.

Nhà vua hỏi:

–Nàng làm thế nào để đẩy lui được quân địch?

Phu nhân trả lời:

–Chỉ cần dựng cho tôi một cái đài cao một trăm trượng, tôi ngồi trên đó, chắc chắn có thể đẩy lui được quân địch.

Nhà vua ra lệnh làm đài xong, đệ nhị phu nhân đã ngồi trên đó. Khi ấy một ngàn

người con muốn giương cung để bắn, tự nhiên tay họ không thể nâng lên được. Phu nhân nói với họ:

–Các người cẩn thận, đừng có giơ tay lên hướng về cha mẹ. Ta là mẹ của các người đây.

Một ngàn người con hỏi:

–Lấy gì làm chứng để biết bà là mẹ của chúng tôi?

Đáp:

–Nếu ta nâng đôi vú lên, mỗi vú biến thành năm trăm tia sữa đều chảy vào miệng của các người, thì đó chính là mẹ của các người. Nếu không đúng như vậy tất là không phải.

Nói xong, bà đặt hai tay lên hai vú, trong mỗi vú có năm trăm tia sữa chảy thẳng vào miệng của ngàn người con. Ngoài ra, các quân binh đứng chung quanh thì hoàn toàn chẳng có gì cả. Do đó một ngàn người con đều quy phục, hướng về cha mẹ để xin sám hối. Các người con lúc đó hòa hợp, hai nước không còn oán thù, cùng nhau khuyên răn, giúp đỡ lẫn nhau. Năm trăm người con thì thân cận cha mẹ, còn năm trăm người con khác thì nuôi dưỡng cha mẹ.

Lúc ấy, hai vị quốc vương phân chia cõi Diêm-phù-đề, mỗi vua đều thu nhận năm trăm người con.

Đức Phật dạy:

–Nên biết một ngàn người con thời đó thì chính là một ngàn vị Phật của Hiền kiếp. Người vợ mang lòng ganh ghét độc ác tức Mạn-tha-mục lúc ấy nay là Giao Lân Cổ Mục Long. Người cha thời bấy giờ nay là vua Bạch Tịnh, người mẹ nay là Ma-da phu nhân.

Các Tỳ-kheo bạch Đức Phật:

–Cô gái ấy do nhân duyên gì mà sinh vào bụng nai, hễ bàn chân đặt xuống đất là sinh ra hoa sen? Lại do nhân duyên gì mà được làm vợ của vua?

Đức Phật dạy:

–Cô gái ấy trong thời quá khứ đã sinh trong một gia đình bản cùng, có hai mẹ con.

Họ đang gieo mạ ở ruộng thì thấy một vị Bích-chi-phật ôm bát đi khát thực. Người mẹ nói với con gái:

–Ta muốn vào nhà lấy phần ăn của ta để dâng cho vị đạo sĩ này.

Người con gái cũng nói:

–Con cũng lấy phần ăn của con nữa cộng chung với phần ăn của mẹ.

Họ liền trở về nhà lấy phần ăn của hai mẹ con đi đến cúng dường cho vị Bích-chi-phật. Người con gái lấy cỏ kết hoa làm tòa cỏ, rải hoa trên tòa ấy, thỉnh vị Bích-chi-phật ngồi lên. Cô con gái thấy mẹ đi chậm, mới lên một chỗ cao, từ xa trông mẹ, khi đã thấy mẹ bèn nói với mẹ:

–Sao mẹ không đi nhanh lên, như con nai vậy!

Lúc mẹ đến, vì giận mẹ chậm chạp, cho nên lại bực tức nói:

–Con sinh trong bụng mẹ không bằng sinh trong bụng con nai!

Người mẹ liền lấy hai phần ăn dâng lên vị Bích-chi-phật, còn đồ ăn dư thừa thì mẹ con cùng ăn. Khi vị Bích-chi-phật ăn xong, ngài tung bình bát lên hư không rồi bay lên theo. Ở nơi hư không, ngài hiện ra mười tám thứ biến hóa. Lúc đó người mẹ vô cùng hoan hỷ và phát lời thệ nguyện:

–Hãy khiến cho con ở đời vị lai thường sinh ra con Thánh, như Thánh nhân bây giờ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Do nghiệp duyên ấy cho nên đời sau sinh ra năm trăm người con đều được quả Bích-chi-phật. Một người làm mẹ nuôi, một người làm mẹ sinh. Vì lời nói với mẹ, trong khi đối đáp mà phải sinh trong bụng con nai, chân có móng như chân nai vì quở mẹ đi chậm. Nhờ hái hoa rải cúng Bích-chi-phật, cho nên trong dấu chân có một trăm bông hoa sinh ra. Nhờ trải tòa cỏ cho nên thường được làm vợ của vua. Hậu thân của người mẹ làm vua Phạm Dự. Còn hậu thân của người con gái làm phu nhân Liên Hoa. Do nghiệp duyên này đời sau được làm ngàn vị Thánh trong thời Hiền kiếp, nhờ sức mạnh nơi thế nguuyện nên thường sinh các Hiền thánh.

Các Tỳ-kheo nghe Đức Phật dạy như vậy, hoan hỷ phụng hành.

